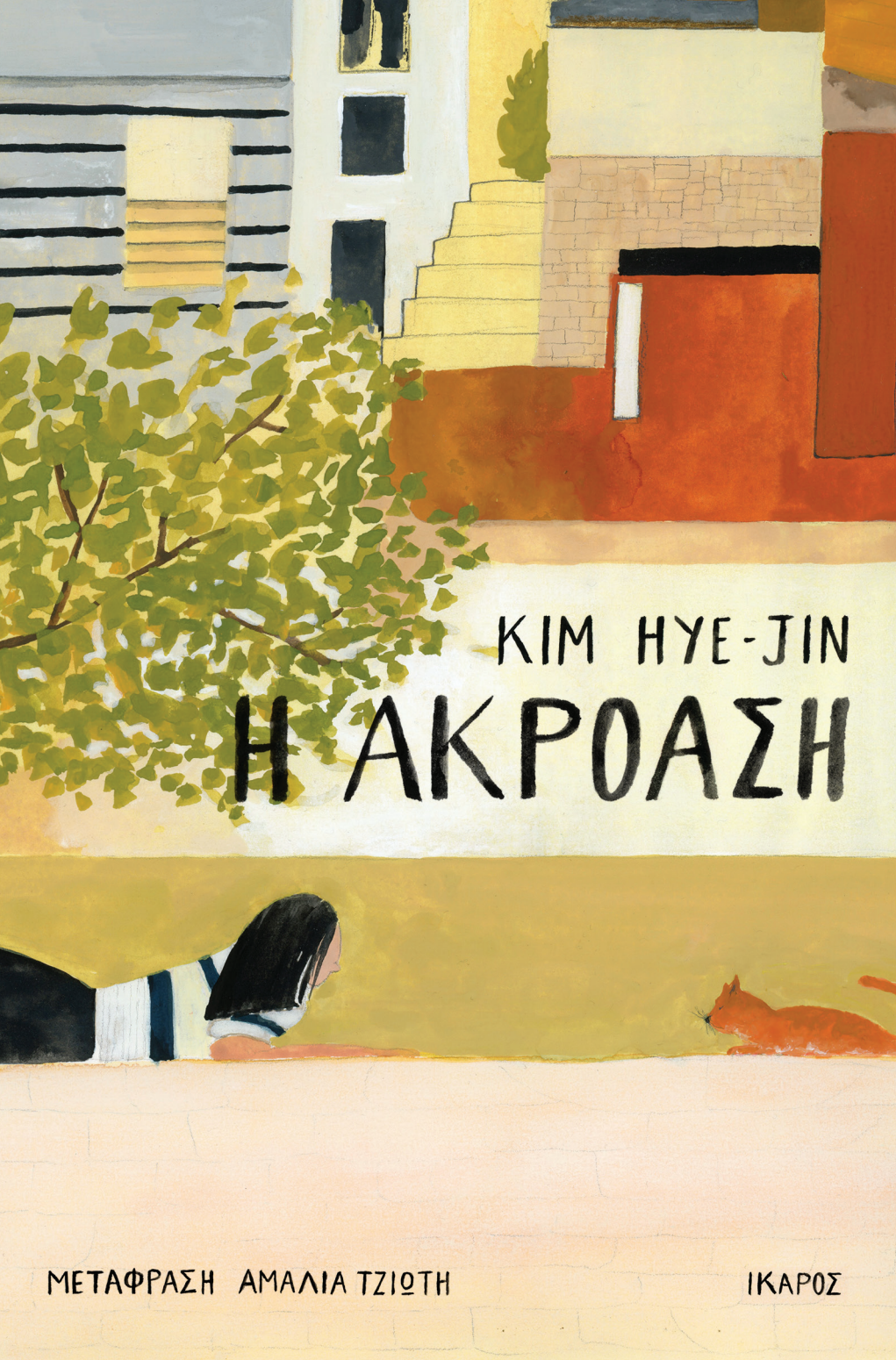

KIM HYE-JIN

Η ΑΚΡΟΑΣΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΜΑΛΙΑ ΤΖΙΩΤΗ

ΙΚΑΡΟΣ

Η ΑΚΡΟΑΣΗ

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Ινστιτούτου Μετάφρασης της Κορέας (LTI Korea).

LITERATURE TRANSLATION
INSTITUTE OF KOREA

Τίτλος πρωτοτύπου: 경청 (Gyeongcheong)

Πρώτη έκδοση στην Κορέα, Minumsa Publishing Co., Ltd.

© 2022, 김혜진 (Kim Hye-jin)

© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος, για την ελληνική γλώσσα

Originally published in Korea by Minumsa Publishing Co., Ltd.

Published in arrangement with Kim Hye-jin c/o Minumsa Publishing Co., Ltd, and Casanovas & Lynch Literary Agency

Μετάφραση από τα κορεάτικα: Αμαλία Τζιώτη

Επιμέλεια – Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: ΗΛ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024

ISBN 978-960-572-694-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Kim Hye-Jin

Η ΑΚΡΟΑΣΗ

Μετάφραση
Αμαλία Τζιώτη

ΙΚΑΡΟΣ

Προς τον δημοσιογράφο κύριο Ι Σονγκ-Μοκ

Χαίρετε.

Λέγομαι Ιμ Χε-Σου.

Ίσως εκπλαγείτε όταν λάβετε αυτό το γράμμα. Ενδεχομένως να μη θυμάστε καθόλου το όνομά μου, αφού κάτι που είναι αδύνατο να λησμονηθεί από κάποιον μπορεί εύκολα να ξεχαστεί από κάποιον άλλο. Πώς είναι δυνατόν να μαραζώνει αυτός που θυμάται, ενώ εκείνος που έχει ξεχάσει να συνεχίζει τη ζωή του σαν να μη συνέβη ποτέ τίποτα;

Ασφαλώς, στη ζωή μπορούν να συμβούν πολύ χειρότερα πράγματα.

Το να προσποιείται κανείς ότι είναι ζωντανός, το να συνεχίζει να ζει όντας νεκρός. Η κατάσταση στην οποία η ζωή να ισοδυναμεί με τον θάνατο. Αν δει κανείς πώς ζω αυτές τις μέρες, μπορεί να καταλάβει πώς κάτι τέτοιο είναι δυνατό. Νομίζω ότι μπορείτε να μαντέψετε τον λόγο.

Ακόμα και τώρα, αν μπω στο διαδίκτυο, μπορώ να δω άρθρα σας. Άρθρα που έχετε γράψει για μένα. Αδυνατώ να καταλάβω πώς μπο-

ρεί κάποιος να δημοσιεύει τέτοια πράγματα χωρίς να έχει προβεί σε στοιχειώδη έλεγχο των γεγονότων.

Αναρωτιέμαι τον λόγο για τον οποίο το αίτημά μου για απόσυρση τέτοιων δημοσιευμάτων, τα οποία δεν είναι τίποτα περισσότερο από φήμες που διαδίδονται ανάμεσα στους ανθρώπους, απορρίπτεται επανειλημμένως, καθώς και γιατί ένα τόσο προφανές αίτημα παραμένει αναπάντητο κατά αυτόν τον τρόπο. Όσο και αν το σκέφτομαι, ειλικρινά δεν μπορεί να το συλλάβει ο νους μου...

Εκείνη σταματάει το γράψιμο και αφήνει για λίγο κάτω το στιλό. Το μελάνι, που έχει λερώσει το πίσω μέρος του χεριού της, αφήνει έναν μαύρο λεκέ στο άγραφο κάτω μέρος του χαρτιού. Το γράμμα καταστράφηκε. Πρέπει να το ξαναγράψει. Γνωρίζει πολύ καλά όμως ότι δεν φταίει η μουτζούρα που έγινε από απροσεξία. Αυτό το γράμμα είναι ανεπαρκές. Αυτές οι ευγενικές και ήπιες λέξεις δεν μπορούν να αποδώσουν τα συναισθήματά της.

Κοιτάζει τις λέξεις που η ίδια έχει επιλέξει. Στη συνέχεια παίρνει το στιλό και διαγράφει τις λέξεις «ίσως», «αδύνατο», «μαραζώνει» και άλλες. Κάνει μερικές ακόμα διορθώσεις που θεωρεί αναγκαίες για να αλλάξει το ύφος του κειμένου. Όμως η επιφύλαξη και ο δισταγμός που διαπερνούν το γράμμα δεν εξαφανίζονται εύκολα.

Κάτι κοφτερό και καυτό κρατάει τη θράκα αναμμένη και αναζωπυρώνει τη φωτιά. Αυτές οι κοινότοπες λέξεις και προτάσεις αδυνατούν να εκφράσουν τα συναισθήματα που την κατακλύζουν κατά καιρούς. Είναι ανεπαρκείς.

Έχει ζηήσει όλη της τη ζωή δίχως να εκδηλώνει τα συναισθήματά της. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχει βιώσει ανυπόφορες

στιγμές, όμως, ως επί το πλείστον, τις ανεχόταν και τις ξεχνούσε εύκολα. Πίστευε πως είχε τον έλεγχο των συναισθημάτων της. Θεωρούσε ότι η θέληση και η προσπάθεια το καθιστούσαν αυτό δυνατό. Τώρα όμως που όλα είναι ανέφικτα, αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι η ζωή που την περιέβαλλε στο παρελθόν τής έδινε αυτή τη δυνατότητα, όχι η θέληση και η προσπάθεια.

Διπλώνει το γράμμα στη μέση, και ξανά στη μέση, το βάζει στην τσέπη της και βγαίνει από το σπίτι. Είναι η ώρα που οι περισσότεροι από αυτούς που είχαν βγει μια νυχτερινή βόλτα έχουν επιστρέψει στα σπίτια τους. Κάποιοι μεθυσμένοι μοιράζονται ένα τσιγάρο μπροστά από ένα μαγαζί με αναμμένα φώτα. Κάθε φορά που περνάει ένα αυτοκίνητο, τα ξαναμμένα πρόσωπά τους αιχμαλωτίζονται από τους προβολείς.

Εκείνη βγαίνει από το σοκάκι, διασχίζει τον δρόμο με τις τέσσερις λωρίδες κυκλοφορίας και κατευθύνεται προς το σκοτεινό και έρημο πάρκο. Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, αυτό το μέρος ήταν γεμάτο φθηνά μπαρ. Όταν έπεφτε το σκοτάδι, τα μαγαζιά, με τις πολύχρωμες κρεμαστές λάμπες τους αναμμένες και τις επικαλυμμένες με λεπτό φιλμ πόρτες τους ελαφρώς ανοιχτές, περίμεναν πελάτες όλη τη νύχτα. Οι εσωτερικοί χώροι, που ήταν ορατοί μέσα από τις ανοιχτές πόρτες, ήταν ακαλαίσθητοι, παρακμιακοί και κάπως έρημοι. Με άλλα λόγια, ήταν ένα άθλιο λιμάνι όπου συγκεντρωνόταν ό,τι ξέβραζε η θάλασσα.

Τώρα πλέον δεν έχει απομείνει κανένα ίχνος από όλα αυτά.

Σειρές πολυκατοικιών σε τακτές αποστάσεις και καταστήματα με διαφανείς εσωτερικούς χώρους. Φαρδιοί δρόμοι και καθαρές πλάκες πεζοδρομίων. Οι άνθρωποι κυκλοφορούν με φυσικότητα, σαν να έχουν ξεχάσει πώς ήταν εδώ πριν. Ασφαλώς είναι ελάχιστοι πια αυτοί που γνωρίζουν το παρελθόν αυτού του μέρους.

Περπατάει κατά μήκος του μακριού πάρκου. Μέσα στην αρμόζουσα ηρεμία και το αμυδρό φως, εκείνη προσπαθεί να ανακτήσει την ψυχική της γαλήνη. Η άνοιξη είναι προ των πυλών. Εκείνη εστιάζει στην εποχή που την περιβάλλει. Κάθε φορά που φυσάει, οι σκιές των δεντροστοιχιών λικνίζονται ελαφρά. Οι σκιές, που τον χειμώνα αποτελούνταν μόνο από λεπτές γραμμές, παίρνουν σιγά σιγά μορφή. Τους επόμενους μήνες θα αποκτήσουν τρομακτικές διαστάσεις.

Ένας περίπατος μέσα στη βαθιά νύχτα είναι από πολλές απόψεις ευεργετικός και εμπνέει ασφάλεια.

Στο λαμπερό φως της ημέρας, τα πάντα φανερώνονται εύκολα και οι άνθρωποι αρέσκονται να μιλούν για αυτά που αποκαλύπτονται. Ίσως μόνο τη νύχτα, όταν μειώνεται η ορατότητα, μπορεί επιτέλους να καταλαγιάσει η τρομακτική περιέργεια των ανθρώπων. Επιλέγοντας τη σκοτεινή πλευρά του πάρκου, εκείνη κάνει έναν ακόμη γύρο και κοντοστέκεται μπροστά στον κάδο απορριμμάτων που βρίσκεται στην είσοδο. Στη συνέχεια βγάζει το διπλωμένο γράμμα και το σκίζει. Σαν να θέλει να απαλλαγεί από τα συναισθήματά της. Σαν να θέλει να πει ότι δεν θα επηρεαστεί ποτέ ξανά από αυτά.

Όταν φτάνει στο στενό μπροστά από το σπίτι της, βλέπει δύο γείτονες να τσακώνονται.

«Γιατί αφήνεις συνέχεια τροφή μπροστά στις πόρτες των άλλων;» Μια μικρόσωμη καμπουριαστή φιγούρα υψώνει τη φωνή της.

«Εδώ είναι δρόμος, δεν είναι η πόρτα σας. Είναι δρόμος από όπου περνάει κόσμος!» αποκρίνεται μια σχετικά ψηλή φιγούρα.

«Αυτό λέω κι εγώ! Για ποιο λόγο ταΐζεις τις γάτες στον δρόμο από όπου περνάει κόσμος; Αν θέλεις, μπορείς να τις ταΐξεις

μπροστά από το σπίτι σου. Σε ρωτάω, για ποιο λόγο ενοχλείς τους ανθρώπους της γειτονιάς;»

«Πότε τους ενόχλησα; Και οι γάτες πρέπει να επιβιώσουν, ξέρετε. Τι τους πειράζει τους ανθρώπους που ταΐζω τις γάτες; Εσείς ενοχλείτε εμένα!»

Η φωνή του ενός ατόμου είναι επιθετική, του άλλου αμυντική. Η μια φωνή κρατάει δόρυ, η άλλη φέρει ασπίδα. Καμία από τις δυο δεν φαίνεται να υποχωρεί.

Από το αυτοκίνητο που βγαίνει από το στενό ακούγεται η μελωδία ενός δημοφιλούς τραγουδιού. Ο ήχος του θλιβερού και μελαγχολικού τραγουδιού απομακρύνεται σταδιακά. Εκείνη στηρίζει προσεκτικά το σώμα της στη μια πλευρά του παράνομα σταθμευμένου φορτηγού. Για να επιστρέψει στο σπίτι της, είναι υποχρεωμένη να περάσει μέσα από το στενό όπου έρχονται αντιμέτωποι οι δύο άνθρωποι και τότε κάποιος από τους δυο θα την αναγνωρίσει. Ίσως ξαφνικά να αρχίσουν να της μιλούν. Ενδεχομένως να της ζητήσουν να συμφωνήσει μαζί τους, να της απευθύνουν ερωτήσεις που θα της προκαλέσουν αμηχανία ή να της πουν πράγματα που εκείνη δεν έχει ανάγκη να ακούσει.

Πριν από λίγες μέρες, στο σουπερμάρκετ, δέχτηκε μια τέτοια ακριβώς επίθεση.

Την ώρα που εκείνη περιπλανιόταν στους πάγκους με τα λαχανικά, όπου οι ταμπέλες έγραφαν 1+1, σούπερ προσφορές, εκπτώσεις στα κοντολήξιμα προϊόντα και άλλα παρόμοια. Ενώ στεκόταν μπροστά στον πάγκο με το σέλινο και το μαρούλι, κάποια γυναίκα που την κοιτούσε επίμονα την πλησίασε και στη συνέχεια τη ρώτησε:

«Εσείς δεν είστε η δόκτωρ Ιμ Χε-Σου; Σωστά; Τι έκπληξη που σας συναντώ εδώ! Μένετε σε αυτή τη γειτονιά;».

Η γυναίκα φορούσε μια μπλε ζακέτα και στον ώμο είχε κρεμασμένη μια κίτρινη τσάντα για ψώνια. Τα μεγάλα γυαλιά ηλίου που φορούσε στο κεφάλι της έμοιαζαν έτοιμα να πέσουν.

Ενώ εκείνη δεν είχε δώσει ακόμα κάποια απάντηση, η γυναίκα, κοιτάζοντάς την στα μάτια, πρόσθεσε:

«Δεν ξέρω πώς θα το πάρετε αυτό που θα πω, όμως ειλικρινά δεν πιστεύω ότι εσείς ευθύνεστε αποκλειστικά για ό,τι συνέβη. Όλοι όσοι το λένε αυτό δεν ξέρουν ακριβώς τι έγινε. Απλά τους αρέσει να ανακατεύονται. Δεν υπάρχει λόγος να ασχολείστε μαζί τους».

Εκείνη της χαμογέλασε ελαφρά. Μάλλον προσπάθησε να το κάνει. Όμως οι μύες του προσώπου της ήταν άκαμπτοι, σαν να είχαν παραλύσει.

«Για να είμαι ειλικρινής, πιστεύω ότι έπρεπε να επιδείξετε περισσότερο δυναμισμό, ειδικά όταν δημοσιεύονταν σωρηδόν τα άρθρα. Τέτοιοι άνθρωποι το βουλώνουν μόνο όταν ο άλλος βγει στην αντεπίθεση. Αν τους δώσει την εντύπωση ότι τους φοβάται, εκείνοι θα του επιτεθούν δριμύτερα. Δεν βρίσκει κανείς άκρη με τέτοιους ανθρώπους!»

Εκείνη αναγκάστηκε να υπομείνει την αμήχανη στιγμή κοιτάζοντας τον σωρό από στοιβαγμένα μαρούλια που έμοιαζε με πύργο. Αν το μαρούλι που ήταν τοποθετημένο επισφαλώς στην κορυφή δεν είχε πέσει, αν μερικά ακόμα δεν είχαν συμπαρασυρθεί, αν ο πύργος των μαρουλιών δεν είχε γκρεμιστεί, αν το προσωπικό δεν είχε σπεύσει και στη συνέχεια δεν είχε επικρατήσει αναταραχή, εκείνη θα έπρεπε να στέκεται εκεί και να ακούει τα αγενή λόγια που εκτοξεύονταν προς το μέρος της μέχρι η γυναίκα να σταματήσει να μιλάει.

«Εγώ δεν είμαι σαν κι αυτούς. Εγώ διαφέρω».

Λέξεις που τραβούν μια διαχωριστική γραμμή. Λέξεις που απομακρύνουν τους άλλους. Λέξεις που στην ουσία προβάλλουν την ορθότητα της σκέψης και την αίσθηση δικαίου του ομιλητή. Για εκείνη, όμως, όλα αυτά τα λόγια δεν έχουν καμία σημασία. Επειδή είναι μια υπενθύμιση του χρόνου που έχει παρέλθει. Μια απόδειξη ότι τίποτα δεν έχει ξεχαστεί ούτε στο ελάχιστο. Μια προειδοποίηση ότι το όνομά της θα συνεχίσει να ακούγεται για πάντα κατ' αυτόν τον τρόπο. Ίσως οφείλεται στο αίσθημα ενοχής, στο αίσθημα θαυματοποίησης. Όπως και να έχει, εκείνη δεν θέλει να εμπλακεί. Ό,τι και αν είναι, όποιο και αν είναι το θέμα, δεν επιθυμεί πλέον να εμπλέκεται.

Κι όταν γυρίζει το κεφάλι της, μια κιτρινωπή στρογγυλή φιγούρα κρύβεται γρήγορα κάτω από το σταθμευμένο φορτηγό.

*

Εκείνη ακολουθεί μια καθημερινή ρουτίνα.

Ξυπνάει στις οκτώ το πρωί, τεντώνεται ελαφρά ενώ είναι ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, κι αφού βουρτσίζει τα δόντια της, πίνει ένα ποτήρι νερό. Στη συνέχεια ανοίγει τα παράθυρα και, πίνοντας ένα φλιτζάνι καφέ, ακούει συνήθως μια ραδιοφωνική εκπομπή στην οποία οι ακροατές μοιράζονται μικρές προσωπικές τους εμπειρίες. Πριν τις δέκα, τρώει ένα καθυστερημένο πρωινό και μέχρι το μεσημέρι κάνει διάφορες δουλειές του σπιτιού. Μετά τις δώδεκα, ο χρόνος κυλάει γρήγορα. Πριν το καταλάβει, έχει φτάσει δύο η ώρα, τρεις η ώρα, και έπειτα έρχεται το βράδυ.

Πριν από το δείπνο, συνήθως γράφει γράμματα. Μερικές φορές χειρόγραφα και άλλες μέσω email. Είναι το πιο σημα-

ντικό κομμάτι της ημέρας της. Ξεκινάει με έναν απλό χαιρετισμό, τοποθετεί μία μία τις προσεκτικά επιλεγμένες λέξεις σαν να είναι πέτρες που χρησιμοποιεί για να διασχίσει ένα ποτάμι και στο τέλος χάνει τον δρόμο της μέσα σε έναν ωκεανό λέξεων. Όταν νυχτώνει, παίρνει μαζί της τα ημιτελή γράμματα και πάει μια βόλτα. Αφού κάνει έναν περίπατο στο πάρκο για πάνω από μια ώρα, πετάει τα γράμματα που έγραψε με τόσο κόπο στα σκουπίδια. Στο τέλος επιστρέφει στο σπίτι με ένα αίσθημα ανακούφισης επειδή κατάφερε να περάσει τη μέρα της χωρίς κανένα δυσάρεστο συμβάν.

Οι ημέρες της κυλούν ήρεμα και γαλήνια.

Τουλάχιστον φαινομενικά. Στην πραγματικότητα, ο εσωτερικός της κόσμος είναι εύθραυστος σαν γυαλί. Με το παραμικρό σοκ γίνεται κομμάτια και χρειάζεται πολύ χρόνο για να συνέλθει. Όταν κάτι σπάει, δεν μπορεί να επανέλθει στην αρχική του κατάσταση. Παρόλο που εκείνη το γνωρίζει αυτό, δεν παύει να ελπίζει ότι μπορεί να ανακτήσει την παλιά ψυχική της δύναμη.

Μια ανέφικτη ελπίδα. Μια επιθυμία που είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί.

Το ότι, ακόμα και έτσι, καταφέρνει να συνεχίζει την καθημερινότητά της ίσως οφείλεται στο πείσμα με το οποίο διατηρεί αυτή την πεποίθηση.

Όταν επιστρέφει αργά τη νύχτα από τον περίπατό της, βλέπει ξανά την κίτρινη φιγούρα που είχε κρυφτεί κάτω από το φορτηγό πριν από μερικές μέρες. Είναι ένας γάτος. Εκείνη κάθετα στις φτέρνες της μπροστά από το σταθμευμένο φορτηγό. Ο γάτος, που παραμένει κουλουριασμένος κάτω από το φορτηγό, την κοιτάζει. Τα μάτια του λάμπουν.

«Ωστε εσύ είσαι ο λόγος που τσακώνονται οι γείτονες!»
μουρμουρίζει εκείνη απλώνοντας το ένα της χέρι.

Ο κουλουριασμένος γάτος ανοίγει ελαφρά το στόμα του δείχνοντας επιφυλακτικός. Είναι μικρόσωμος. Δεν είναι μωρό, όμως δεν μοιάζει με ενήλικο γάτο.

«Έλα εδώ!»

Εκείνη σκύβει και τεντώνει λίγο ακόμα το χέρι της. Ακούγονται οι ομιλίες των περαστικών που προσπερνούν. Δύο μοτοσικλέτες, σαν να κάνουν κόντρες, βγαίνουν από το στενό με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο γάτος με τα αυτιά πεπλατυσμένα πίσω στο κεφάλι κοιτάζει τριγύρω τρομαγμένος, ενώ δεν παύει να έχει τον νου του σε εκείνη.

«Είσαι φοβητσιάρης!»

Όταν εκείνη πάει να σηκωθεί, ο γάτος αρχίζει να νιαουρίζει. Εκείνη σκύβει κάτω από το φορτηγό και ρίχνει μια πιο εξεταστική ματιά. Ο γάτος νιαουρίζει ξανά.

Υπάρχει ένα κοκκινωπό σημάδι στο μέτωπό του. Είναι ξεραμένο αίμα. Εκείνη γέρνει το κεφάλι της στο πλάι και παρατηρεί προσεκτικά την πληγή του γάτου. Η ερυθρή κρούστα στο μέγεθος ενός νομίσματος έχει σκουρύνει και περιβάλλεται από λευκό πύον. Και δεν είναι μόνο αυτό. Το ένα μπροστινό του πόδι φαίνεται πιο χοντρό από το άλλο και μοιάζει πρησμένο. Όταν εκείνη πλησιάζει κι άλλο για να ρίξει μια πιο προσεκτική ματιά, ο γάτος κρύβει το μπροστινό του πόδι κάτω από το σώμα του.

Εκείνη πηγαίνει σε ένα κοντινό μίνι μάρκετ και αγοράζει ένα κουτί γάλα και ένα πακέτο στήθος κοτόπουλου. Για να ανακουφίσει την πείνα εκείνου του μικρού πλάσματος. Για να το σώσει από το σκοτάδι των αποτίγνων, του πλαστικού και των κάθε

λογής σκουπιδιών. Όχι, χρησιμοποιεί εκείνον τον κακόμοιρο γάτο ως δικαιολογία για να βουλιάξει ξανά στον αυτοοίκοτο.

Ο γάτος που κρύβεται κάτω από το φορτηγό τής υπενθυμίζει τη σκληρή πραγματικότητα που εκείνη βιώνει και την κάνει να συλλογίζεται τη δική της δεινή κατάσταση. Το πόσο εύκολα ανιχνεύει σε έναν άγνωστο αδέσποτο γάτο τη δική της θλίψη, τον καημό, την πικρία και την αγανάκτηση. Το ότι έχει γίνει το απόλυτο θύμα. Δεν υπάρχει τέλος σε αυτόν τον αυτοοίκοτο.

Όταν εκείνη επιστρέφει από το μίνι μάρκετ, ο γάτος έχει ήδη φύγει. Όση ώρα κι αν τον περιμένει, ο γάτος, σαν να έχει διαβάσει τις σκέψεις της, δεν εμφανίζεται. Στο τέλος επιστρέφει στο σπίτι και βάζει το γάλα και το κοτόπουλο στο ψυγείο.

*

Εκείνη δεν έχει κανένα παράπονο από τον συγκεκριμένο τρόπο ζωής που ακολουθεί εδώ και πάνω από έναν χρόνο.

Δεν είναι σίγουρη όμως για πόσον καιρό ακόμα θα μπορεί να ζει έτσι. Ξέρει πολύ καλά ότι δεν είναι φτιαγμένη γι' αυτή τη μονοτονία. Γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα ότι δεν θα είναι ποτέ ικανοποιημένη με αυτή την ανιαρή ζωή. Προσδοκούσε τόσα πολλά πράγματα. Είχε κάνει αμέτρητα όνειρα. Ποτέ της δεν είχε φανταστεί ότι η ζωή της θα ήταν τόσο άχρωμη, τόσο στερημένη χαρακτήρα.

Η ζωή της έχει γίνει απλά ζωή. Δεν θα της φαινόταν παράξενο αν ανήκε σε κάποιον άλλο. Δεν της ανήκει πλέον αυτή η ζωή.

Το βράδυ της επόμενης μέρας, συναντάει ξανά εκείνον τον γάτο. Ο γάτος, που είχε βγάλει το κεφάλι του κάτω από το φορτηγό, μόλις τη βλέπει να πλησιάζει, κρύβεται γρήγορα. Εκείνη

κάθεται προσεκτικά στις φτέρνες της μπροστά από το φορητό γό, βάζει λίγο γάλα σε ένα χάρτινο ποτήρι και αφήνει το στήθος κοτόπουλου στο οδόστρωμα.

«Φάε! Έλα, δοκίμασε λίγο!»

Εκείνη προσπαθεί τρυφερά να τον πείσει, αλλά ο γάτος δεν κουνιέται από τη θέση του. Με τα λαμπερά του μάτια παρακολουθεί μόνο τις κινήσεις της. Εκείνη αναρωτιέται αν αυτή η πεισματική επιφυλακτικότητα απέναντι στον κόσμο είναι έμφυτη ή επίκτητη. Όπως και να έχει, αυτό καθιστά τη ζωή μοναχική και δύσκολη. Το μυαλό της τείνει για άλλη μια φορά προς τον αυτοοίκτη. Σκεφτόμενη όλα αυτά, κάνει ένα βήμα πίσω.

Ο γάτος βγάζει τη μύτη του έξω δείχνοντας ενδιαφέρον.

«Με συγχωρείτε...» της λέει κάποιος.

Εκείνη γυρνώντας, βλέπει ένα κοριτσάκι να στέκεται εκεί. Όχι, δείχνει αρκετά μεγάλο για να το αποκαλεί κοριτσάκι. Το κοιτάζει επίμονα προσπαθώντας να μαντέψει αν πηγαίνει στο δημοτικό ή στο γυμνάσιο.

«Αν του το δώσετε ολόκληρο, δεν θα μπορέσει να το φάει. Οι γάτες έχουν μικρό στόμα. Είναι στήθος κοτόπουλου, σωστά; Ο γάτος πριν από λίγο έφαγε ξηρή τροφή».

«Τον ξέρεις τον γάτο;»

Όταν εκείνη σηκώνεται όρθια, το παιδί δείχνει πιο μικρόσωμο από ό,τι πριν. Περνάει τη μεγάλη τσάντα σταυρωτά στον άλλο του ώμο και την ανασηκώνει ελαφρά.

«Αυτόν εννοείτε; Μα φυσικά και τον ξέρω! Αυτό δεν είναι στήθος κοτόπουλου που τρώνε οι άνθρωποι; Δεν κάνει να δίνουμε ανθρώπινο φαγητό στις γάτες, γιατί είναι αλατισμένο και λένε ότι κάνει κακό στα νεφρά τους».

«Αλήθεια;» ρωτάει εκείνη κοιτάζοντας το λευκό στήθος κοτόπουλου που είναι ακουμπισμένο στο οδόστρωμα.

Το στήθος κοτόπουλου, που αν το είχε βάλει σε ένα πιάτο θα έδειχνε αρκετά λαχταριστό, τώρα της φαίνεται ύπουλο. Διστάζει, ανήμπορη να αποφασίσει αν πρέπει να το μαζέψει ή να το αφήσει στη θέση του. Ξαφνικά, το κορίτσι σκύβει και κοιτάζει κάτω από το φορτηγό. Η μεγάλη τσάντα γέρνει προς τα μπρος κάνοντας θόρυβο καθώς το περιεχόμενό της μετατοπίζεται.

«Αυτό εδώ θα είναι εντάξει. Δεν είναι αλατισμένο. Το τρώω κι εγώ καμιά φορά. Η γεύση του είναι χάλια».

Στη συνέχεια το κορίτσι κάθεται στις φτέρνες και αρχίζει να ψάχνει κάτι μέσα στην τσάντα. Οι κινήσεις του είναι άγαρμπες και απότομες. Μια ανέμελη, αυθόρμητη συμπεριφορά που φανερώνει ότι δεν το νοιάζει τι εντύπωση κάνει στους άλλους. Αυτό τη βοηθά λίγο να χαλαρώσει.

«Την επόμενη φορά που θα τον δείτε, μπορείτε να του δώσετε ένα; Αυτό του αρέσει».

«Τι είναι;»

«Είναι λιχουδιά για γάτες, αλλά να προσέχετε μην την ακουμπήσετε με γυμνά χέρια, γιατί μυρίζει απαίσια».

Ένα μαύρο αυτοκίνητο μεσαίου μεγέθους περνάει κορνάροντας μέσα από το στενό. Οι δυο τους στέκονται κολλημένες στο πλάι του φορτηγού. Το πρόσωπο του κοριτσιού γυαλίζει από τον ιδρώτα που το λούζει. Αναδύεται μια ξινή μυρωδιά που θα περίμενε κανείς από κάποιον που κοιμάται όλη μέρα. Εκείνη παρατηρεί τις αθλητικές κάλτσες, τον επίδεσμο που είναι τυλιγμένος γύρω από τον καρπό του ενός χεριού, καθώς και τα μαλλιά που είναι πιασμένα σε αλογοουρά.